

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Tertius. De perfectione, ad quam tenetur Religiosus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES TERTIUS

*De Perfectione, ad quam
netur Religiosus.*

MEDITATIO TERTIA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, esse Religiosum non consistere in habitu exteriori, sed in interiore virtute. Multi deferunt habitum religiosum, reprobam tamen minimè Religiosi; & multi habitum sæculari incedunt talesque foris apparent, interius plurimis Religiosis meliores, quos enim illi negligunt, hi etiam in habitu sæculari studiosè inquirunt, magnis passionibus viam illam aspirantes, quâ ad Paradisum perducuntur. Si sanctos Dionysium Areopagitam, & Doctorem Angelicum S. Thomam Aquinatem consuluerimus, opponent nobis statum religiosum esse statum perfectionis, & religiosos esse homines, qui tendere debent ad perfectionem. *Status Religiosorum statum est perfectionis & hominum ad perfectionem tendentium.* Unde liquet, Religiosum illum qui non tendit ad perfectionem, in rigore non posse vocari Religiosum.

Considera, ex magno desiderio,

De Eccl. Hierarch. 22. qu. 24. a. 5.

Deus erga Religiosorum profectum fertur, adeò cuncta disposuisse, ut, quemadmodum populo Hebræo, ex Ægypto in terram promissam abituro, de omnibus necessarijs abundè erat provisum; Vestes non consumebantur, manna & alij cibi de cælo pluebant, non deerat Dux qui dirigeret, Princeps qui gubernaret, Capitaneus qui ab inimicis defenderet, Sacerdotes qui in Lege & cultu divino instruerent, &c. nihil omninò deerat quod iter arreptum moraretur. Idem & de Religiosis cogita; nihil non facit optimus Deus, ut ab infelici hujus Mundi Ægypto facilius deveniant ad terram felicem, quæ, intuitu dulcedinis & deliciarum à statu religioso promanantium, dici potest scaturire lac & mel, intellige perfectionis.

Considera, quàm sit res propè impossibilis, ut Religiosi non conscendant culmen perfectionis. Vocati sunt à Spiritu Sancto ad statum istum, incitantur ab instinctibus internis, divinis subsidijs suffulciuntur, & ab exercitijs Angelicis proteguntur, quomodo ergò in via deficient, inimicos non superabunt & præfixum perfectionis finem non attingent? Crede, Anima religiosa, alteque cordituo imprime, nulli prorsus Religioso vel minimum excusationis suppetere, quàm se à perfectionis obtentu exsolvat.

AFFE-

AFFECTUS.

Quid moliris, Anima religiosa? Ne, Ah desine! Nunquam teris excusare tuam imperfectionem, nunquam palliare, quod perfectione non consecuta. Fatere potius culpam tuam humillimè deprecare. Clama cum S. Davide: *Tibi soli peccavi, & malum coram me*

Pf. 50. Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam: Ne proicias me a facie tua, & Spiritum Sanctum tuum, spiritum veritatis & constantiæ, ne auferas à me. Ne punieris negligentiarum mearum, quibus tempora mera media contempsi, spreui, concubui. O quàm magnus, quàm oculis tuis (intemende) intolerabilis fuit tepor meorum damnata, execranda voluptates terrenas quibus projecto dulcissimo Manna veritatis meum pavi, & miser ac insanus delectatus. Procul nunc este omnes creatura, nunc posthac obicem mihi positura in quaerendo & sectando Creatore meo; abite curas seculares minimè amplius cursum perfectionis stitura. Non ibo, sed volabo posthac ad perfectionem, tantoque in recuperandis temporibus ardentior futurus, quanto major tepor meus. Sed ecce! O Numen bonum, misericors & benignum! Quid omnino affectus, quid suspiria mea sine te? Tu, Tu

me inflammas, qui, quidquid est bonum, inspiras, Tu succurrere, tu fervorem fovere, tu lapsum erigere, tu fessum refocillare, tu mortuum consolari debes, miserere ergò & optulare, adauge tua subsidia, cumula tuos favores, accrescant tuæ gratiæ, & volabo, volabo & requiescam in te.

Fructus & proposita.

Cum Anima religiosa consideraverit, se ut talem obligatam esse ad perfectionem; omnes modos & media investigabit eo deveniendi. Non est, cur Religiosus opponat, se non posse ad perfectionem colimare, ex eo, quòd tenuis sit doctrina, quòd corpore debilis, quòd pessimæ constitutionis, quòd in functionibus Monasterij, jubente obedientia, semper occupatus, quòd perpetua spiritûs ariditate oppressus; quæ omnia efficere, cur fessus & lassus totusque debilitatus gradum sistat, medio contentus progressus, ulterioris ignarus & maximè anxius, nimium se præstare ratus, si fuerit mediocriter bonus, de perfectione minimè sollicitus. Verùm procul à bonorum Religiosorum animis tales, tam perniciosæ & falsæ cogitationes. Certò teneant, viam perfectionis optimè se incedere posse, crescere in sanctitate, potiusque ad perfectionem juvari & per-

& perduci iisdem ipsis rebus, quibus se
cant impediri. Quid ain? an quod igno-
rans, quod simplex & literarum inexper-
tis? Ah! scientiæ secundum se exiguum
adjumento ad perfectionem & sanctitatem
sed actus virtuosi, propria sui ipsius cogitatione
humilitas, patientia, & aliæ virtutes plu-
mum conducunt. Non inferuntur sanctorum
Catalogo, quorum doctrinam Martinus
adorabat, sed quorum virtutes coelum com-
mendabat. Scientiæ subinde, imò frequen-
ter magis, sunt incentivæ ambitionis, quæ
sanctitatis; *scientia quippè inflat*. Quæ
impedit, ut absque scientia & sine illa
exerceas te in humilitate & alijs virtutibus.
An sine his Deo servire, esse obedientem
Deum tuum ex toto corde diligere nequeas
quantumcunque fueris rudis, quantumcunque
que ignorans & idiota, optimè tamen potest
cooperari divinæ gratiæ, & sanctus ac perfectus
ctus effici. Audi ad propositum hoc appropin-
què accinentem S. Cassianum, cujus verba
nè dignissima adduco: *Constat, neminem
prorsus ob imperitiam literarum à perfectione
cordis excludi, nec rusticitatem obesse ad san-
sendam animæ puritatem, quæ compendiosè
adjacet cunctis, si modò sanam, integram con-
tentionem mentis jugi ad Deum versiculi hujus
ditatione servaverint.*

Quid demum, Anima Religiosa

Col. 10.
c. ult.

quod malè constituta, quod debilis corpore, quod capitis & stomachi doloribus excruciatum? & ideò in via perfectionis impedita? te ipsam decipis; cum animæ bonæ & spirituales his ipsis non tantum non impediuntur, sed juventur, roborentur & perducantur ad bonum. Infirmetas incremento virtutum non obstat, sed potius juvat: *cum infirmus mor tunc potens sum, & virtus in infirmitate perficitur*, ait testis expertus S. Paulus. 2. Cor. 12.

Dices: Quamdiu infirmitatibus torqueor, corpusculum meum nec cilicijs, nec jejnijs, nec flagellis exercere possum; sed nunquid non potes esse patiens? non potes sufferre necessitates in infirmitate occurrentes? non resignata in divinam voluntatem offerre Deo desideria, omnes dictas mortificationes subeundi? Potes omninò, & ita poteris, ut magis exinde ad perfectionem exciteris. Et posito ut nihil posses, poteris tamen amare Deum, quod unicum & solum requiritur, & satis est ad perfectionem. S. Servulus, tantopere à S. Gregorio laudatus, non obstante paralisi & paupertate, quibus opprimebatur, per suam patientiam ad tantam perfectionem & sanctitatem pervenit, ut, qui in vita intuentibus pepererat horrorem, post mortem angelicis stipatus Choris, delatus fuerit ad Paradisum, atque id ipsum corpus, quod in vita nauseam incusserat,

rat, post mortem suavi suo odore omnes
 xerit. Ausin jam tu, mi Religiose, infirmus
 propter infirmitatem tuam non posse ad
 re ad perfectionem? adhibe obsecro eam
 sollicitudinem excolendæ animæ, quan-
 nando corpori; & meliùs habebis victi-
 que profectum tuum.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera statum tuum, Anima Re-
 giosa, & ad oculum tibi parebit, quod
 ad perfectionem & sanctitatem
 obligata. Præcipuum Animæ Religiosæ
 insudare emendandis vitijs, dies noctesque
 insumere, ut crescat in virtutibus, semper
 magis ac magis in spiritu proficiat. Con-
 sidera Religiosum illum, qui de spiritu pro-
 ctu non est sollicitus, specimen præbet
 cantis cum Deo, dum externa specie, habet
 videlicet, famulum ejus se simular, operatur
 eundem negat. Accedit, quod talis Re-
 giosus statum suum, Religionem & ipsam
 met perfectionem offendat, obligatus in-
 dem, ut easdem amet & inquiret, ipse oc-
 fugit omniaque media ad earundem ob-
 tum conducentia spernit. Et quemadmo-
 dum pastor ille officio suo nequam satis-
 ceret, qui, exigua cura de grege habita-
 dem nec de pascuis necessarijs provide-

nec à lupis defenderet. Iners insuper is fortissimè miles, qui, neglecto certaminis puncto, nullaque præviâ ad pugnam factâ dispositione, certandi tempore sine armis extra ordinem otiosus consisteret. Ita omnes illi, qui dimittunt ad quæ sunt obstricti, pœnas sibi mererent fabricant, dignosque, qui plectantur, efficiunt.

DUM. Considera, totum hoc in Religiosum recidere, qui vi sui statûs ad perfectionem obligatus nihil minùs curat; magisque cogitat omne id agere, quod statui suo repugnat. Cur, obsecro, Religiosus Mundum, divitias, voluptates, propriam voluntatem, se ipsam denique relinquit, nisi ut culmen perfectionis conscenderet? si ergo omninò è contrario nunc agit, in Deum utique, Religionem, ipsamque perfectionem delinquit dignumque se reddit, qui gravioribus subdatur supplicijs. Non sufficit, habitum religiosum duntaxat deferre, sed necessarium omninò est, ut eidem & opera concordent. Quidquid feceris mi Religiose, non mereberis Religionis nomen, nisi ad majorem perfectionem direxeris. O pauperes & infelices vos Religiosos! qui habitu externo contenti, de virtute & sanctitate nihil estis solliciti.

* * *

P AFFE-

AFFECTUS.

O Pauperem me! O me infelicem! Religiosus hactenus fui, sed eheu! in moribus sed externo duntaxat habitibus operibus econtra mundanus minime religiosus. Quid, O anima mea! tibi proderit, tot annis Christi insignia, quæ sine habitu religiosus, detulisse, Christo tantum non famulatam esse sed Mundo? Mercede sane, quæ à Christo repellaris, servorum eius numero excludaris. Ah Deus meam quam nunc doleo, tam in tuo servitio negligentem & remissum! O quam delictis tibi posthac deservire! Illumina cor meum quia in omnibus & per omnia servus tuus ero: *servus tuus sum ego, da mihi intellectum.*

Psal.
118. Ah! illumina, illumina intellectum meum ut perfectionis vestigia, ad quam unice aspiro, & totâ vitâ aspirabo, probe dignoscere. Accende voluntatem meam, ut te solum mecum bonum amem,ingere pectori meo ardentes erga perfectionem flammæ, ad quam obtinendam omni utar diligentia omnium vires impendam.

O Bone Jesu dirige gressus meos in servitium tuum, ut non moveantur vestigia mea, & pervenire securus ad montem perfectionis.

Et in.

Fructus & proposita.

Relipiscas oportet, Anima religiosa, eo ipso enim, quod deferas habitum religiosum, obligata es ad perfectionem. S. Dionysius de statu religioso differens ait: *Alter status Religiosorum, quorum obligatio est perfici, à rebus spiritualibus avelli & ad divinam unionem aspirare* quo aperte innuit, Religiosum illum, qui se à Mundo non abstrahit, nec perfectioni & sanctitati, quæ in perfecta cum Deo unionem consistit, invigilat, nunquam fore bonum Religiosum. Enim verò discutiamus nonnihil verba ista: *Quorum obligatio est perfici: & inquiramus, quanta sit hæc obligatio, & an Religiosus perfectioni non invigilans sit in statu peccati mortalis.*

Talem omninò esse obligationem istam tendendi ad perfectionem, asserit Doctor Angelicus S. Thomas, cui vita religiosa nihil aliud est, quam omnem intentionem ad consequendam perfectionem dirigere, desiderate voluntate, perfectæ charitati studere, accurata regularum observantia alijsque sanctis operibus quasi totidem passibus ad eundem obtentum incedere. Et si religiosus deponeret omninò cogitationem tendendi ad perfectionem, solaque contentus esset votorum & legum illarum, quæ ad mortale

obligant, observantiâ, nec vellet ad maiorem perfectionem continuumque virtutum augmentum colimare, talis juxta nonnullorum Doctorum sententiam esset in statu damnationis, & peccaret mortaliter, verum secundum quosdam, imò juxta communem, si mortaliter non peccat, ita tamen delinquit, ut absolutè perversus Religiosus non possit, utpote qui suo statui non vult latere, perfectæque charitatis obtentui incumbere, ut adeò benè dicat S. Hieronymus *Perfectum esse nolle, delinquere est.* Pergitur cogitationes suas inflectat Religiosus proponatque in virtutibus progredi, totaque obtinendæ perfectioni statui suo committenti se dedere.

PUNCTUM TERTIUM.

BENÈ consideret Religiosus obligationes suas, quibus ad perfectionem adhibetur, curetque omnimodis hanc perfectionem obtinere. Consideret, ad finem hunc qui est perfectio, deveniendum, oppositum remedium non esse, quàm unicuique omnium suarum actionum scopum statui perfectionem. In omnibus suis actionibus non tantùm debet curare, ut eas execute sed ut sibi deserviant ad expurgandam conscientiam majoremque in virtutibus profectum. *Quia*

Quando legit, studet, confitetur, prædicat, seu aliud quodcunque temporale opus perficit, tota intentio & cogitatio eò erit dirigenda, non tantum ut doceat, prædicet &c. sed ut iisdem operibus Deo placeat, in virtutibus crescat, spiritum acuat, & uno verbo, ut proficiat. Sunt & alia media ad perfectionem conducentia, quale esset: fame & siti in perfectionem æstuarè; famelicus enim & sitibundus nihil non faciunt, quo cibum aut potum inveniant; ita & anima religiosa siti hac æstuans omnem conatum ad eandem comparandam adhibebit. Præcipuum, quod in hoc puncto observet anima religiosa, est, ut, quantumvis benè agat, semper sibi persuadeat, minus se egisse; hoc enim factò semper ad majora exstimulabitur. Nihil denique omittet, quod ad spirituale hoc incrementum idoneum judicaverit. Non dies prætereat, quin virtutem quampiam fuerit adeptus; non hora, qua quidquam fecerit, quod non fuerit divinæ voluntati conformius, & hæc omnium actionum norma erit; ut taceam de pluribus alijs medijs, quæ brevitate causa prætereo. Subsistere hic poterit anima religiosa & considerare, quantum Deus in hiet animæ perfectioni, quantis medijs succurrat, quot modis dextram porrigat & sustentet, ut secunda ad statum perfectum progrediatur.

AFFECTUS.

AH! mi Jesu, O Deus amantissimus deo, agnosco & confiteor amorem tuum ac desiderium, quo erga perfectum meum incalescis. Ah! placeat misericordissimè Domine mi, ut idem ipsam tam ardens desiderium ad perfectionem accendatur in corde meo, hoc enim factum brevi perfectissimus efficerer. *O mi Jesu da mihi fervorem Spiritus tui.* Da, da mihi Jesu! fervorem tuum, fac, ut ardeam in illo, quem tu in terris accensurus venisti. securus ero de sincero erga te amore, securus, quòd nihil ultra sim amaturus præter te, securus, quòd velociter ad illam perfectionem metam sim deventurus, quam cor tuum desiderat. Esto nunc & in æternum benedictus propter opportuna tua auxilia, quæ in omnibus mihi submittis, spero conscensurus montis istius apicem, cum forti tuo brachio incubuero, ubi tibi soli innixus, te Deum meum semper cogitem, semper & in æternum perfruar.

Fructus & proposita.

Cum Religiosus obligationem suam quâ ad perfectionem tenetur, perfruar, mediaque, quæ Deus sub-

fravit, consideraverit, protinus in Dei laudes & gratiarum actionem resolvetur, firmiterque statuet, Deo posthac ex toto corde serviendi, omnia media ab ipso præstita studiosissimè adhibendi. Ut autem ad perfectionem accendatur & inflammetur, considerare debet dignitatem illorum, qui ei invigilant, quorum idem est finis, quem ipsemet Redemptor sibi præfixit, qui non erat alius, nec ob aliud in hunc Mundum venit, passus & mortuus est, quàm ut nos à peccati jugo liberaret & in omni virtute perfectos efficeret. Hunc ipsum finem & anima religiosa semper præ oculis & in corde habeat, cum juxta dilectum Domini Joannem *simus cooperatores veritatis*, id est, *Christi*, qui est summa & prima veritas; congruum omninò est, ut illud ipsum semper intendamus, quod ipse semper & per omnia quæsit, nempe perfectionem, quæ nihil est aliud, quàm continua in extirpandis vitijs & implantandis virtutibus exercitatio. Procuret igitur Religiosus omnem teporem & negligentiam in servitio divino evitare, studeatque accelerare gradum, quo citiùs ad perfectionem deveniat, probè gnarus, opera perfectionis esse orationem, meditationem, lectionem librorum spiritualium, Missæ sacrificium, jejunium, & multa alia.